

HARLEQUIN®

Kingitused

Julia James

VASTUPANDAMATU
KOKKULEPE KREEKLASEGA

Originaali tiitel:

Julia James

Irresistible Bargain with the Greek

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2019 by Julia James

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01377420

ISBN 978-9949-82-542-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eellugu

Magamistuba oli ikka veel hämar, paksud kardinad varjasid varast hommikuvalgust. Suutes vaevu jalgu järele vedada, sundis Talia end ukse poole minema. Iga keharakk temas protesteeris selle vastu, ent ta sundis end tegema seda, mida teadis, et peab.

Lahkuma.

Jätma maha laias voodis magav mees, kelle alasti lihased ülakeha, mida naine kirehoos hellitanud oli, paistis pooleldi peale tõmmatud teki alt.

Emotsioonid torkisid teda nagu sisemuses keerratav nuga. Lahkuda – oh issand küll –, sundida end lahkuma mehe juurest, kes oli ta jalust rabanud, viinud ta paradiisi, mille olemasolust ta unistanudki ei olnud! Mehe, kes oli talle paari nii õnnetult lühikese tunni jooksul pakkunud lootust millelegi, mida ta polnud kunagi tundnud.

Põgenemist – õndsat, imelist põgenemist – vanglast, milles ta elas.

Vanglast, kuhu ta nüüd tagasi pöördus.

Sest midagi muud ta teha ei saanud.

Keerates ukse nuppu nii vaikselt kui võimalik, tundis ta mobiili jälle ridikülsis vibreerimas. See kutsus teda tagasi koju – vanglasse, kus ta pidi elama.

Nuga keeras jälle. See lausa pilkas öö imesid, mille ta oli just selle mehe käte vahel veetnud – seda, kuidas

too oli talle üheainsa pilgu heitnud ja selle ainsa pilgu peale oli Talia teadnud, et teeb midagi, mida pole elus teinud: annab end ilma igasuguse kõhkluse või kahtlusetä täielikult ja andunudult mehele.

Ta oli lasknud mehel end peolt ära viia, silmad ainult teineteisele kinnitunud, nautides teda vallanud sensuaalset iha, mida ta ei olnud varem kunagi tundnud. See oli rohkem – oh, kindlasti rohkem kui vaid füüsiline kirg!

Järjekordne noatorge tabas veelgi valusamalt. Nende vahel oli olnud side, sama käegakatsutav kui nende öösel leegitsevas kires kokku põimunud kehad – miski, mis oli neid teineteise poole tõmmanud. Jutuajamise kergus, loomulik suhtlus, mis oli naises pulbitsema pannud elava naeru; soojus ja lähedus, mis oli rohkemat kui vaid kehade füüsiline lähedus...

Viimane noapööre sundis ta peaaegu valust karjatama, kui ta magamistoa ukse vaikselt lahti lükkas, suutmata rebida pilku mehelt, keda ta enam kunagi ei näe.

Ei või enam kunagi näha.

Ja nüüd kerkis äng tema soontes, teda täielikult enda alla mattes. Ta ei või kunagi teha seda, millest nad olid selle pika, nii pika öö jooksul nii ekstaatiliselt rääkinud.

„Tule minuga!“ oli mees öelnud, silmad säramas. „See öö on ainult meie ühise elu algus! Tule minuga Kariibidele – tuhat saart, mida avastada! Me käime neil kõigil! Ja iga viimne kui üks neist on ainult meile! Tule minuga...“

Ta kuulis mehe häält, sooja ja elavat, oma peas kajamas.

„*Tule minuga!*“

Talia surus käe kiiruga suule, et summutada kurku kerkinud nuuksatust. Võimatu! Tal oli võimatu mehega kaasa minna.

Võimatu teha midagi peale selle, mida ta praegu tegi.

Lahkuda.

Esimene peatükk

Eelmisel õhtul

Luke Xenakis vaatas üles viktoriaanliku laohoone poole Londoni Docklandsi linnajaos, mis nüüd oli ümber ehitatud ülimumoodsateks loft-tüüpi korteriteks. Ta oli tulnud kesklinnast, otse viimaselt kohtumiselt maakleriga – sellelt, millele jõudmiseks oli tal kulunud üle kümne ränkraske aasta. Ja nüüd oli ta viimaks – *thee mou!* – ära teinud selle, mida oli asunud tegema.

Teda raputasid emotsioonid, kalgid ja raevukad. Viimaks ometi saab ta vaenlase kõri surmahaardesse.

Elu elu vastu.

Tema esivanemad oleksid seda kibedat tõtt kõhklemata sõna-sõnalt võtnud. Luke kõverdas hoonesse astudes suud. Praegusel tsiviliseeritumal ajal pidi leidma teisi viise, kuidas seada jalule karm õiglus nende suhtes, kes seda nii väga väärtsid. Ja nüüd – täna õhtul – saab see õiglus tema vaenlase viimaks kätte.

Kahekümne nelja tunni pärast on see mees täiesti hävitatud.

Majanduslikus mõttes maa pealt pühitud. Laostatud.

Kõverdunud suu muutus naeratuseks. Raevukaks naeratuseks.

Ta ronis kajavast raudtrepist üles kõige ülemise korruse lofti poole, kust kostis juba tümpsuvat muusikat, mis ajas kõik muud mõtted peast.

Täpselt seda ta nüüd tahtis.

Oma uue elu algust...

Talia peatus korraga kõhkleva lüües loftide maja fuažees. Kas ta tõesti peaks sellele peole minema? Siis võttis ta end kokku.

Mul on seda vaja.

Vähemalt täna, nende paari tunni jooksul, unustab ta end. Unustab ära pinged oma elus – pinged, mis tundusid pidevalt kasvavat.

Ta ohkas sisimas. Ta teadis väga hästi, miks. Tema vaese ema närvid olid rohkem pingul kui kunagi varem ja isa alaliselt lühike süütenöör oli viimastel kuudel tavalisest veelgi lühem. Põhjust Talia ei teadnud ega tahtnudki teada. Kogu tema energia kulus sellele, et üritada lohutada närvilist ema ja rahustada türannist isa, et too ema vastu ei pöörduks.

See oli väsitav ja stressirohke, aga muud valikut tal ei olnud, mõtles ta peopaiga uktsel peatudes kibedalt. Ta sai ainult isa nõudmistega kaasa minna, muidu oleks ema see, kes isa õela musta huumorimeele ja viha all kannatab.

Nii et ma pean jääma Natasha Granthamiks, Grantham Landi pööraselt eduka kinnisvaramagnaadi Gerald Granthami iluasjakesest tütreks. Ma pean olema osa tema esitletud kuvandist, koos tema elegantse moodsa naise, hiiglasliku mõisaga Thamesi kaldal ja veelgi suurema villaga Marbellas.

Ja luksuskorteritega üle kogu maailma, üle mõistuse uhke autopargiga, jahi ja eralennukiga. Seda kõike selleks, et teised saaksid tema edu, rikkust ja saavutusi kahestada.

See oli kõik, millest tema isa hoolis – oma edu ja kuvand. Naisest ja tütrest kohe kindlasti mitte.

Kõige haledam, mõtles Talia tuimalt, oli see, et kuigi ta ise oli süngest tõest valusalt teadlik, uskus tema ema järjekindlalt muinasjuttu, et isa oli neile pühendunud. Ema vabandas teda lõputult välja – pingelise tööga, ärimaailma nõudmistega, et ta tegi seda kõike nende pärast. Ent Talia teadis, et tema isa on pühendunud ainult ühele inimesele ja eesmärgile: iseendale.

Tema ja ema olid ainult omand – rekvisiidid, mille abil parem välja näha. Tema ema Maxine pidi olema särav seltskondlik võõrustaja ning tema ise kaunis kohusetundlik tütar, kes töötab isa heaks sisekujundajana, tegutseb tema juhiste põhjal kinnisvara ümberkujundamise ülevaatajana ja on igal ajahetkel valmis osalema lõpututel seltskondlikel koosviibimistel, mida isa temalt nõudis. Vastutasuks lubati tal elada ilma üüri maksmata ühes isa paljudest Londoni korteritest ning kaeti ta garderoobikulud.

Talia pilk tumenes jälle. Maailm nägi teda hellitatud printsessi, issi silmaterakesena – ent reaalsus oli hoopis teistsugune. Ta oli ettur armutus võimumängus, milles isa oli väga osav, kontrollides raudse käega tema elu iga tahku.

Isa nõudmistest vaba aeg oli talle ülikallis. Nagu näiteks tänane õhtu. Talle üldse mitte omase impulsi

ajel oli ta ühelt sisekujundusmaailma tuttavalt võtnud vastu muuseas pillatud kutse sellele peole. See polnud kaugeltki tema tavaline seltskond. Tavaliselt jäi ta neil harvadel õhtutel, mis tal enda päralt olid, koju või siis käis kontserdil või teatris, kas siis üksi või koos sõbrannaga.

Ent mitte kunagi ühegi mehega.

Ta ei käinud kunagi kohtamas. Ainult ühe korra kahekümne alguses oli ta kord suhtesse astunud, ent isa oli oma mõjukust kasutades noormehe karjääri julmalt hävitanud ja Taliale siis tehtust teada andnud. Naine oli oma õppetunni kätte saanud.

Nüüd, kahekümne kuue aastaselt, oli raske aktsepteerida, et ta ei saa kunagi endale lubada ise valitud suhet. Tema ümber lobisesid peolised, tantsisid, flirtisid, leidsid kaaslasi. Talia tundis rahutust.

Kui kaua ma suudan sellist elu taluda?

Kunagi ei olnud kullatud puur, milles ta elas, tundunud nii väljakannatamatu. Kunagi ei olnud ta end tundnud nii lõksus, nii allasurutuna. Kunagi ei olnud ta meeleheitlikumalt põgeneda igatsenud.

Ja täna õhtul, jumala eest, täna õhtul ta põgeneb. Ta sukeldub ennastunustavalt peomelusse ja tantsib öö läbi. Tema ema oli häärberis Thamesi kaldal, isa kusagil välismaal – tõenäoliselt mõne armukesega.

Mida kauem ta ära on, seda parem!

Ta tõmbas sügavalt hinge ja astus edasi. Läbi rahvasumma tohutu ruumi teises seinas, lofti rauast laetalade all ruumi jagavate metallpostide vahel paistis üles seatud baar.

Selle poole suundudes ja inimestest mööda trügidest tundis ta endal mehe pilku. See oli tuttav tunne – ta oli kogu elu teadnud, et tema lopsakad kastanpruunid juuksed, helepruunid silmad, peened näojooned ja veatu nahk olid osa kuvandist, mida tema isa tahtis maailmale näidata, kuna kaunis iluasjakesest tütar, kellega uhkeldada, näitas teda heas valguses.

Tavaliselt oli ta riietunud isa ettekirjutuste järgi, kandes kostüüme ja kleite, mis olid tema enda maitsele liiga ilustatud. Ent täna õhtul eiras ta kõiki reegleid. Ta raputas korraks pead, tunnetades, kuidas tema pikad tavapärasest ülespandud soengust vabastatud juuksed kosena piki paljast selga voogavad ja tema nägu raamivad. Ta oli kasutanud tavalisest rohkem meiki, mis rõhutas tema silmi, põsesarnu ja rikkalikult punast suud.

Tema õlapaelteta tumepunane kleit – tema tavalistest kleitidest lühem ja hulga liibuvam – oli olnud ostetud sel pärastlõunal impulsi ajal ühest teise ringi disaineributügist, kus ta sageli käis, kuna nii sai ta oma taskurahast kulutada vähem, kui isa aru sai, kogudes nii vähehaaval raha isiklikule pangakontole, millest isa teadlik ei olnud. Lihtsalt juhuks, kui tal õnnestub ühel päeval vabadusse pääseda...